

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/375/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2110200198
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Krajčovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2110200198.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a členov senátu: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Martin Holič, v právnej veci žalobcu: N. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom W., F. XX, zastúpeného advokátom: JUDr. Roman Hošovský, Bratislava, Mikulášska 1/a, proti žalovanej: E. X. (predtým N.), nar. XX.XX.XXXX, bytom W., A. XX, zastúpenej advokátom: JUDr. Tibor Sanák, Trnava, Námestie SNP 2, o zaplatenie 2.867,35 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava, č.k. 14C/60/2010-231 zo dňa 31. marca 2015, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žalobca je **p o v i n n ý** zaplatiť žalovanej náhradu trov odvolacieho konania 143,51 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, k rukám jej advokáta.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd žalobu žalobcu zamietol. O trovách konania súd rozhodol tak, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v sume 1.501,35 Eur, k rukám advokáta JUDr. Tibora Sanáka do troch dní. Rozhodnutie odôvodnil s použitím § 43a ods. 1, § 43c ods. 1, § 44 ods. 1, § 51, § 657, § 628 ods. 1, ods. 2, ods. 3 a § 630 Občianskeho zákonníka a v časti o trovách konania s použitím § 142 ods. 1 O.s.p. Vecne argumentoval tým, že žalobca sa svojim návrhom domáhal rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu 2.867,35 Eur s príslušenstvom, z titulu pôžičky finančných prostriedkov na zakúpenie nábytku do detskej izby. Žalovaná poprela uzavretie akejkoľvek pôžičky, na základe ktorej by jej žalobca poskytol sumu 2.867,35 Eur, túto sumu nikdy od žalobcu neprevzala a nikdy touto sumou nedisponovala tak, že by ju použila či už na osobnú potrebu alebo na zakúpenie konkrétnych vecí.

Súd dospel k záveru, že žalobný návrh nie je dôvodný, nakoľko žalobca súdu nepreukázal existenciu žiadnej zmluvy, na základe ktorej by mohol od žalovanej žiadať zaplatenie žalovanej sumy. Žalobca a žalovaná mali priateľský intímny vzťah, avšak v r. 2008 mali vo vzťahu problémy. Súdu sa javí opis správania a pohnútok správania žalobcu, ktoré opisoval právny zástupca žalovanej za správny. Žalobca sám uviedol, že ich spolužitie bolo prerušované a aj potom, čo sa žalovaná odsťahovala zo spoločnej domácnosti sa vzájomne navštevovali, chodili spolu na dovolenku, ktorú zaplatil žalobca a žalobca jej kupoval rôzne veci, ktoré potrebovala. Z takéhoto správania je zrejmé, že žalobca sa snažil získať žalovanú, viedol žalovanú ako svoju zamestnankyňu, hoci pre neho prácu nevykonávala, užívala jeho auto a i s svedkyňa J. X. uviedla, že žalobca žalovanú finančne podporoval a hradil všetky jej náklady. Žalobca teda kupoval žalovanej veci, ktoré užívala aj jej rodina a žalobca sa nedomáhal vrátenia ostatných vecí, žiadal vrátiť iba peniaze, ktoré sú predmetom žaloby, t.j. za ktoré kúpil nábytok žalovanej a ktorý bol umiestnený v izbe jej dcéry.

Žalobca a jeho právny zástupca nepreukázali existenciu zmluvy o pôžičke a taktiež nepreukázali ani obsah inej nepomenovanej zmluvy, ktorú by žalobca a žalovaná mali uzavrieť, napriek tomu, že právny zástupca žalobcu poukazoval na obsah uznesenia odvolacieho súdu, kde nepomenovaná zmluva bola spomínaná. Žalobca je zastúpený advokátom a aj v prípade, že nevedeli označiť o akú zmluvu, ktorú mali uzavrieť žalobca a žalovaná ide, bolo ich povinnosťou preukázať jej obsah, toto však žalobca a jeho právny zástupca nepreukázali, teda neuniesli dôkazné bremeno. Právny zástupca žalobcu uviedol, že obsahom nepomenovanej zmluvy je to, že žalobca poskytol finančné prostriedky žalovanej na zakúpenie nábytku a ona sa zaviazala tieto prostriedky vrátiť a to ústne. Podľa názoru súdu takýto obsah je obsahom zmluvy o pôžičke, ktorej uzavretie žalobca nepreukázal. Nebol preukázaný úmysel žalovanej požičať si peniaze, nebol preukázaný úmysel žalobcu požičať jej peniaze a nebola preukázaná dohoda o tom, že peniaze, ktoré zaplatil ako kúpnu cenu nábytku mu má žalovaná vrátiť a kedy, čo vplynulo aj z výpovede svedkyne I., ktorá bola priamou svedkyňou uzavretia darovacej zmluvy medzi žalobcom a žalovanou. Práve pred touto svedkyňou žalobca prejavil záujem zakúpiť pre žalovanú nábytok, s čím žalovaná neprejavila súhlas hneď, ale až po pokračujúcej snahe žalobcu zakúpiť nábytok pre žalovanú. Prejav vôle zakúpiť pre druhú osobu vec, túto vec odovzdať tejto druhej osobe a nežiadať za to od druhej osoby odplatu, je prejavom vôle uzavrieť darovaciu zmluvu. Táto zmluva je uzavretá prejavom vôle druhej osoby a to i konkludentne - prijatím veci, čo sa v prejednávanej veci medzi žalobcom a žalovanou stalo. Žalobca sa pri zakúpení nábytku, teda pri uzatváraní zmluvy, nevyjadril, že chce aby mu žalovaná v budúcnosti vrátila poskytnuté peniaze, ako to potvrdila aj priama svedkyňa. Peniaze žiadal vrátiť až po ukončení vzťahu so žalovanou, bez toho, aby vyjadril svoju vôľu pri uzatvorení zmluvy, čo nie je dôkazom o uzavretí zmluvy o pôžičke, nakoľko prejav vôle musí byť pri uzatváraní akejkoľvek zmluvy jasný a pre obidve strany zrozumiteľný a aj obidvoma stranami akceptovaný.

Z vykonaného dokazovania má súd za to, že žalobca daroval predmetný nábytok žalovanej a vrátenie tohto daru nikdy nežiadal. Súd je toho názoru, že nešlo o dar maloletej dcéry žalovanej, nakoľko žalobca k nej žiadny vzťah nemal. Mal vzťah so žalovanou a to, že nábytok užíva jej dcéra nie je dôkazom toho, že išlo o dar dcéry žalovanej. I v prípade, že bolo úmyslom žalobcu darovať nábytok dcéry žalovanej, nejde o neplatný právny úkon, ako uviedol právny zástupca žalobcu z dôvodu, že tento právny úkon nebol schválený súdom, nakoľko právny úkon, ktorý v mene maloletého urobil zákonný zástupca, je možné schváliť aj dodatočne. Zo správania žalobcu však podľa názoru súdu nebolo možné zistiť, že ide o dar priamo pre maloleté dieťa pred podaním žaloby v tomto konaní a po podaní žaloby žalobca tvrdil, že nešlo o dar. K tvrdeniu právneho zástupcu žalobcu, že vzťah medzi žalobcom a žalovanou a jej dcérou bol antagonistický a je preto nelogické a neobvyklé, aby za tejto situácie daroval žalobca takéto značné sumy finančných prostriedkov žalovanej, žalobca nemal k žalovanej antagonistický vzťah, inak by ju nenavštevoval, nezobral by ju a jej dcéru na dovolenku a tiež na výstavu a ani by jej neposkytoval pôžičku, tak ako tvrdí v tomto konaní. A navyše predmetom konania 8C/64/2010 je pôžička žalobcu žalovanej v omnoho vyššej sume.

Žalobca súdu žiadnym hodnoverným spôsobom nepreukázal uzavretie zmluvy o pôžičke finančných prostriedkov, za ktoré bol zakúpený nábytok, pretože neexistuje o tom žiadna písomná zmluva, pričom žalovaná v konaní jednoznačne poprela, že by sa s žalobcom na akejkoľvek forme pôžičky dohodli. Svedkyňa prítomná pri uzatváraní zmluvy potvrdila, že žalobca ponúkol žalovanej, že kúpi nábytok do detskej izby, teda prejavil vôľu kúpiť nábytok a tento dať do bytu žalovanej, a takýto prejav vôle svedčí o návrhu na uzavretie darovacej zmluvy, nakoľko žalobca neprejavil vôľu, aby mu boli peniaze, za ktoré kúpi nábytok v nejakej bližšie neurčenej lehote vrátené žalovanou. Taktiež žalobca nepreukázal, že návrh na zmluvu o pôžičke bol žalovanou prijatý a to ústne alebo písomne. Naopak žalovaná a svedkyňa (prítomná pri uzatváraní zmluvy) potvrdili, že žalovaná po určitom zaváhaní prijala ponuku žalobcu na zmluvu o darovaní nábytku, ku ktorej smeroval prejav vôle žalobcu, pričom žalobca vôbec neuviedol, že požaduje vrátenie peňazí, za ktoré nábytok kúpi.

Súd výpoveď svedkyne S. I. považoval za dôveryhodnú, vzhľadom na skutočnosť, že bola priamou svedkyňou zakúpenia nábytku žalobcom na výstave v Nitre. Táto svedkyňa potvrdila, že žalovaná nežiadala od žalobcu pôžičku, dokonca nežiadala ani dar od žalobcu.

Skutočnosť, že vzťah medzi žalobcom a žalovanou sa skončil, nie je dôvodom na vrátenie daru a ani neodôvodňuje podanú žalobu žalobcu. Žalobca sa ani vrátenia daru nedomáhal a ani nepreukázal, že obdarovaná žalovaná sa správa k nemu alebo členom jeho rodiny tak, že tým hrubo porušuje dobré mravy. Súd mal za to, že žalobca svojim konaním dal žalovanej návrh na uzavretie zmluvy o darovaní a žalovaná tento návrh prijala. Žalobca nepreukázal, že by dal žalovanej návrh na uzavretie zmluvy o pôžičke, nakoľko v jeho návrhu absentovala časť návrhu na uzavretie zmluvy o pôžičky, teda, že žalovaná je povinná mu vrátiť poskytnuté peniaze.

Na základe vyššie uvedeného súd žalobu zamietol ako nedôvodnú, keď žalobca nepreukázal dôvod, pre ktorý by mu žalovaná mala vrátiť peniaze, za ktoré kúpil žalobca nábytok pre žalovanú.

O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a priznal žalovanej ako plne úspešnej účastníčke konania náhradu trov konania v sume 1.501,35 Eur. Právny zástupca žalovanej si uplatňoval trovy právneho zastúpenia v celkovej sume 1.568,08 Eur, pričom tarifnú hodnotu veci určil podľa § 9 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb na sumu 2.867,35 Eur, a tarifnú odmenu za úkon právnej služby následne určil podľa § 10 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb sumou 111,20 Eur.

S poukazom na § 13a ods. 2, 5 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. odmena a náhrada trov právneho zástupcu žalovanej následne pozostávala z odmeny za 11 úkonov právnej služby:

1. prevzatie a príprava zastúpenia dňa 14.04.2010 - vo výške 111,20 Eur + režijný paušál vo výške 7,21 Eur,
 2. podanie odporu proti platobnému rozkazu zo dňa 19.04.2010 - vo výške 111,20 Eur + režijný paušál vo výške 7,21 Eur,
 3. konanie pred súdom dňa 04.06.2010 - vo výške 111,20 Eur + režijný paušál vo výške 7,21 Eur,
 4. konanie pred súdom dňa 09.07.2010 vo výške 111,20 Eur + režijný paušál vo výške 7,21 Eur,
 5. vyjadrenie k odvolaniu dňa 27.09.2010 vo výške 111,20 Eur + režijný paušál vo výške 7,21 Eur,
 6. návrh na vykonanie dôkazu dňa 18.01.2012 vo výške 55,60 Eur + režijný paušál vo výške 7,63 Eur (vo výške polovice základnej sadzby tarifnej odmeny podľa ustanovenia § 13a ods. 2, 5 vyhlášky č. 655/2004),
 7. konanie pred súdom dňa 18.01.2012 vo výške 111,20 Eur + režijný paušál vo výške 7,63 Eur,
 8. konanie pred súdom dňa 20.04.2012 vo výške 111,20 Eur + režijný paušál vo výške 7,63 Eur,
 9. konanie pred súdom dňa 17.04.2013 vo výške 111,20 Eur + režijný paušál vo výške 7,81 Eur,
 10. konanie pred súdom dňa 22.01.2015 vo výške 111,20 Eur + režijný paušál vo výške 8,39 Eur,
 11. konanie pred súdom dňa 31.03.2015 vo výške 111,20 Eur + režijný paušál vo výške 8,39 Eur
- súčet 1.251,13 Eur
DPH 20% 250,22 Eur
spolu: 1.501,35 Eur

Súd po preskúmaní správnosti a dôvodnosti vyčíslenia trov za jednotlivé úkony uplatnených právnym zástupcom žalovanej, priznal jej náhradu trov konania vo výške 1.501,35 Eur, v súlade s vyhláškou č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení, keď úkon označený ako návrh na vykonanie dôkazu dňa 18.01.2012 súd považoval za úkon, za ktorý prislúcha odmena vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny, nakoľko ide o úkon, ktorý je svojou povahou a účelom najbližšie k úkonu „návrh na zabezpečenie dôkazu alebo dedičstva“.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu s tým, že rozsudok je v rozpore so zákonom a skutočným stavom, pretože súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, odňal mu možnosť konať pred súdom a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Od žalovanej požaduje zaplatenie 2.867,35 Eur na tom skutkovom základe, že v marci 2008 sa s ňou dohodol, že jej požičia finančné prostriedky na zakúpenie nábytku detskej izby a podľa tejto dohody za žalovanú u predajcu TRUVA, s.r.o. Prievidza zaplatil 13.03.2008 zálohou 50.000,- Sk a 25.03.2008 doplatok 36.382,- Sk, tzn. spolu žalovanú sumu 2.867,35 Eur a žalovaná sa zaviazala požičané peniaze mu vrátiť. Tieto skutočnosti o kúpe nábytku od uvedenej firmy a jeho cene sú nesporné. Poukázal na súdnu judikatúru vzťahujúcu sa na zmluvu o pôžičke, ktorá má reálnu povahu, čo predpokladá pri peňažnej pôžičke odovzdanie požičaných peňazí. V tejto súvislosti poukázal na obsah zrušujúceho uznesenia Krajského súdu Trnava 24Co/393/2010-73 zo dňa 13.09.2011, ktorý poukazuje na obsah rozsudku Najvyššieho súdu 3 Cdo 325/2009 s tým, že v danom prípade nedošlo k fyzickému odovzdaniu peňazí. Napriek tomu je názoru, že predmetný záver je potrebné pri pôžičke peňazí posudzovať tak, že k odovzdaniu požičanej sumy peňazí môže dôjsť aj bezhotovostným prevodom na účet dlžníka tak, ako tomu bolo v prípade, v ktorom rozhodoval Najvyšší súd ČR rozsudkom sp. zn. 33 Odo 456/2006 zo dňa 29.05.2008. O takýto prípad sa jedná aj v danom spore, pretože on peniaze neodovzdal žalovanej, ani ich nepoukázal na jej bankové konto, ale ich poskytol dodávateľovi nábytku, ktorý si zakúpila žalovaná a ktorý sa u nej toho času aj nachádza. V prípade, že by súd bol názoru, že nedošlo medzi účastníkmi k vzniku zmluvy o pôžičke pre nesplnenie podmienky odovzdania predmetu pôžičky, tak potom tento vzťah je treba posúdiť ako nepomenovanú zmluvu v zmysle § 51 Občianskeho zákonníka, alebo ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 Občianskeho zákonníka. Posúdenie skutkového deja po právnej

stránke je úlohou súdu. Žalobca nemusí svoj nárok právne kvalifikovať pokiaľ tak urobí súd nie je jeho právnym názorom viazaný. Zmena právnej kvalifikácie skutkového stavu nie je zmenou žaloby. Jeho tvrdenia súd v napadnutom rozsudku vyhodnotil tak, že nepreukázal existenciu zmluvy o pôžičke ani obsah inej nepomenovanej zmluvy, čo však odporuje vyššie uvedeným nesporným skutočnostiam, ktoré potvrdzujú, že žalovanej poskytol finančné prostriedky v žalovanej výške. Je názoru, že on uniesol dôkazné bremeno pokiaľ ide o preukázanie toho, že žalovanej poskytol finančné plnenie v žalovanej sume, ktoré žiada vrátiť. Naopak žalovaná nepoprela, že finančné prostriedky na nákup nábytku jej neposkytol, ale tvrdila, že nemá povinnosť ich vrátiť. Mala teda ona dôkazné bremeno preukázať tieto tvrdené skutočnosti. Od začiatku konania počas celého konania žalovaná tvrdila, že išlo o dar pre jej maloletú dcéru Simonu a ona s tým súhlasila. Na tomto stanovisku zotrvala žalovaná celý čas, hoci jej obrana, že nábytok považuje za dar pre jej maloletú dcéru bez ďalšieho zatiaľ neobstojí. Súd urobil prekvapivý záver o tom, že jeho finančné plnenie nie je dar pre dcéru žalovanej, pretože k nej nemá žiaden vzťah, ale ide o dar pre žalovanú. Z uvedenej dôkaznej skutkovej situácie možno urobiť jediný správny záver a to aj s použitím dôvodov uvedených v napadnutom rozsudku, že žalovaná neunesla dôkazné bremeno pre tvrdenie, že išlo o dar pre jej maloletú dcéru Y.. Vzhľadom na nové právne hodnotenie vecí vykonané v rozpore s tým, čo v priebehu celého konania tvrdila protistrana, nemal možnosť sa vyjadriť k novej právnej konštitúcii súdu o dôvode jeho plnenia. Okrem toho súd prvého stupňa svoj záver o dare pre žalovanú riadne neodôvodnil, nevyhodnotil všetky dôkazy vrátane toho, čo uvádzala žalovaná. V rozpore so zákonom je aj výrok napadnutého rozsudku o náhrade trov konania. Je toho názoru, že žalovanej nepatrí náhrada za návrh na vykonanie dôkazu z 18.01.2012, pretože nejde o úkon právnej služby podľa § 13a Vyhlášky č. 655/2004 Z.z. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a žalovanú zaviazal zaplatiť mu do troch dní od právoplatnosti rozsudku 2.867,35 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9% z dlžnej sumy od 16.12.2009 do zaplatenia ako aj trovy konania, prípade, aby napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Žalovaná odvolanie nepodala, prostredníctvom svojho právneho zástupcu podala písomné vyjadrenie a navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a zároveň si uplatnila náhradu trov konania v odvolacom konaní a to za jeden úkon právnej služby, tzn. vyjadrenie k odvolaniu 111,20 Eur + 8,39 Eur režijný paušál + 20% DPH 23,92 Eur, tzn. spolu 143,51 Eur a to k rukám jej právneho zástupcu. Poukázala na to, že žalobca v odvolaní tvrdí, že od žalovanej požaduje zaplatenie predmetnej sumy na tom skutkovom základe, že v marci 2008 sa s ňou dohodol, že jej požičia finančné prostriedky na zakúpenie nábytku a podľa tejto dohody za žalovanú u predajcu zaplatil 13.03.2008 ako zálohou 50.000,- Sk a 25.03.2008 doplatok 36.382,- Sk a žalovaná sa zaviazala požičané peniaze vrátiť. V odvolaní však nie je uvedené k akému dátumu, resp. či bol čas plnenia ponechaný na vôli dlžníka. Žalobca v odvolaní neuvádza z čoho by malo vyplývať, že peniaze z údajnej pôžičky prijala a že sa dokonca zaviazala požičané peniaze vrátiť kedy a v akej výške, resp. či jednorazovo alebo v splátkach a ak v splátkach, tak v akej výške a v akých termínoch. Naproti tomu žalobca vo svojom pôvodnom návrhu na vydanie platobného rozkazu zo dňa 04.01.2010 tvrdil, že sa so žalovanou nedohodol na presnom termíne vrátenia požičaných peňazí a preto ju listom zo dňa 08.02.2009 vyzval, aby mu dlh vrátila do 15.12.2009. Žalobca tvrdí, že skutočnosti o kúpe nábytku a jeho cena sú nesporné. K tomuto však uviedla, že nespornosť o tom, že žalobca kupoval nábytok podľa výberu a odporúčania jej dcéry Simony ešte neznamená, že s ňou žalobca uzavrel zmluvu o pôžičke za situácie, že sám tvrdí, že jej žiadne peniaze v zmysle údajnej pôžičky neodovzdal. Z obsahu odvolania vyplýva, že sám žalobca má pochybnosti o jeho právnej argumentácii týkajúcej sa perfektnej zmluvy o pôžičke v zmysle § 657 OZ a je názoru, že ak by súd bol iného názoru, potom sa jedná o nepomenovanú zmluvu v zmysle § 51 Občianskeho zákonníka bez toho, že by uvádzal na základe čoho by mal v takomto prípade žalobca nárok na vrátenie žalovanej sumy, prípadne aj ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Aj v tomto prípade má žalobca bližšie zdôvodnil na základe čoho, akej právnej skutočnosti malo vzniknúť u žalovanej bezdôvodné obohatenie, či na základe plnenia bez právneho dôvodu, či plnením z neplatného právneho úkonu, či plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol alebo majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov a to z dôvodu, že to už nemôže nechať na súd, ale sám musí preukazovať rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vydania bezdôvodného obohatenia, pretože na žalobcovi je dôkazné bremeno. V prípade preukázania rozhodujúcich skutočností by v takomto prípade, ale už neprichádzalo do úvahy vydanie žalovanej sumy, ale vydanie amortizovaného nábytku detskej izby a sporná by zostávala aj osoba pasívne legitimovanej, tzn. komu vlastne kupoval a prípadne daroval predmetný nábytok, či žalovanej alebo jej dcére. Aj s týmito rozhodujúcimi skutočnosťami sa mal žalobca podrobne vyporiadať vo svojom odvolaní a nečakať opätovne na pomoc odvolacieho súdu. Pokiaľ

žalobca tvrdí, že dôkazné bremeno spočíva na žalovanej s týmto nemožno súhlasiť. Žalobca je povinný označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, lebo na ňom je dôkazné bremeno. V konkrétnom prípade je povinný preukázať nejakú rozumnú právnu konštrukciu, túto patrične zdôvodniť z ktorej by vyplývala jej povinnosť vrátiť mu či už peniaze alebo vydať amortizovaný nábytok. Keďže žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal existenciu právnych skutočností, na základe ktorých by bola povinná vrátiť mu či už peniaze alebo amortizovaný nábytok, nemôže byť žalobca v konaní úspešný. Sama celú situáciu vníma tak, že žalobca sa rozhodol spraviť jej radosť a získať si ju prostredníctvom kúpy nábytku detskej izby pre jej dcéru Y.. Stalo sa tak na výstave v Nitre 13.03.2008, keď videl, že maloletá Y. si sadla na stoličku nábytkovej súpravy a pochválila nábytok, že aká je to krásna izba, takú by chcela, tak žalobca sa spontánne sám rozhodol, že tento nábytok - detskú izbu kúpi, pričom rozhodoval aj o jednotlivých častiach nábytku, ktorý predstavoval zariadenie detskej izby. Sama to vnímala tak, že sa jedná o dar pre jej dcéru Y., s ktorým nakoniec ako matka súhlasila a tešilo ju, že žalobca kúpou spravil maloletej Y. radosť. Zo skúseností a spolužitia so žalobcom vie, že pokiaľ by chcel spraviť radosť jej tak by priamo kúpil alebo daroval niečo pre ňu. Žalobca má výhrady aj voči trovám konania, konkrétne voči priznaniu odmeny za oznámenie návrhu na vykonanie dôkazu. Odmena za úkon právnej služby zo dňa 18.01.2012 označený ako návrh na vykonanie dôkazu advokátovi patrí, vyplýva to z obsahu predmetného úkonu právnej služby, ktorý je treba podriaďiť pod § 13a ods. 1 písm. c) Vyhlášky č. 655/2004 ako písomné podanie na súd týkajúcej sa vo veci samej.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných skutočným rozsahom a dôvodmi odvolania, postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre potvrdenie rozsudku v zmysle § 219 O.s.p.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným obsahom odvolania žalobcu bolo v podstate posúdiť, či prvostupňový súd na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam.

Dokazovanie je procesným právom upravený postup súdu a účastníkov, účelom ktorého je získanie poznatkov dôležitých pre rozhodnutie súdu, ktorými sa overuje nepravdivosť tvrdení účastníkov.

Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania je ustanovenie § 120 ods. 1 veta prvá O.s.p., podľa ktorého účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 22.09.2010, sp. zn. 3 M Cdo 6/2010, podľa ktorého okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Tak napríklad v konaní o zaplatenie dlhu z určitej zmluvy má žalobca (veriteľ) povinnosť bremeno tvrdenia v tom, že so žalovaným (dlžníkom) uzavrel zmluvu, že na jej základe poskytol žalovanému určité plnenie a že žalovaný za toto plnenie neposkytol riadne a včas dohodnutú náhradu (odplatu). Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti; žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno preukázať uzavretie zmluvy a poskytnutie plnenia podľa nej. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu. Žalovaný (dlžník) nie je procesným subjektom, ktorého by sa vyššie spomenuté procesné povinnosti netýkali; pokiaľ sa chce v konaní úspešne brániť, musí tvrdiť, že za poskytnuté plnenie zaplatil a na svoje tvrdenie musí označiť dôkazy. Teória v tejto súvislosti hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkov konania v závislosti na aktuálnom stave (priebehu) konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti účastníkov hmotnoprávneho vzťahu.

Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech.

Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola alebo nemohla byť preukázaná a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 24. júna 2010, sp. zn. 5Obo/52/2010)

Ak teda žalobca tvrdil, že žalovaná mu má vrátiť žalovanú sumu, mal označiť a predložiť súdu relevantné dôkazy na preukázanie tejto skutočnosti. Úlohou súdu bolo označené a navrhnuté dôkazy účastníkmi konania zákonným spôsobom vykonať, dôkazy vyhodnotiť podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 132 O.s.p.

Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej súd hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti s dôležitosťou pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu ale nie je ľubovoľná; súd musí vychádzať zo všetkého, čo v konaní vyšlo najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

Aj ústavný súd Slovenskej republiky, skonštatoval, že dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý účastníkom navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy (§ 157 ods. 2 Občiansky súdny poriadok).

Opierajúc sa o vyššie uvedené zásady dôkazného bremena a hodnotenia dôkazov, odvolací súd je toho názoru, že prvostupňový súd sa nimi v danom konaní dôsledne riadil, keď vykonal dôkazy navrhnuté účastníkmi v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie danej veci, vykonané dôkazy jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel i k správnym skutkovým záverom, s ktorým sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil.

Pretože odvolací súd preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav pokiaľ ide o preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatňovaného nároku, keď prvostupňový súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie danej veci, jeho výsledky správne jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvého stupňa vo veci, ktoré na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto i správnym spôsobom vo vzťahu k danej veci vyložil, s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd už iba odkazuje na správne presvedčivé a vyčerpávajúce odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty žalobcu nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvostupňového súdu po doplnení dokazovania odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi.

Odvolací súd po oboznámení sa s celým obsahom spisu včítane vykonaných dôkazov dospel k rovnakému záveru ako prvostupňový súd, že žalobca v danej veci neunesol svoje dôkazné bremeno a dostatočným spôsobom poskytnutými dôkazmi nepreukázal svoje tvrdenie, že medzi účastníkmi došlo k ústnemu uzavretiu zmluvy o pôžičke na žalovanú peňažnú čiastku, a nepreukázal ani iný dôvod, z ktorého by vyplynula povinnosť žalovanej žalovanú sumu mu vrátiť.

Prvostupňový súd správne poukázal na to, že žalobca v priebehu konania nepredložil žiaden relevantný dôkaz, ktorým by preukázal dohodu o pôžičke, ani jej okolnosti a podmienky za akých k nej malo

dôjsť. Pri vyhodnocovaní unesenia dôkazného bremena v danom prípade nebolo možné opomenúť situáciu, za ktorej bola predmetná pôžička poskytnutá, keď účastníci v rozhodnom období boli partnermi, schádzali sa, mali teda k sebe blízky citový vzťah, dôverovali si a v takejto situácii nebýva štandardné vyhotovovanie písomnej zmluvy o pôžičke, či vydávanie si písomných potvrdení, ale pred súdom nebola preukázaná ani zmluva o pôžičke v ústnej podobe. Naopak pred súdom bolo preukázané iba to, že žalobca z vlastného rozhodnutia a so súhlasom žalovanej kúpil nábytok predstavujúci zariadenie detskej izby, na ktorý najprv zaplatil preddavok a potom cenu nábytku doplatil, pričom nábytok bol dopravený do bytu žalovanej, kde bol i rozložený. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že v danom prípade z ničoho nevyplýva, tzn. nebol produkovaný dôkaz z ktorého by vyplynul titul zakladajúci povinnosť žalovanej peniaze, ktoré zaplatil žalobca z titulu kúpnej ceny tohto nábytku, žalobcovi vrátiť dokonca navýšené i o úroky z omeškania.

Pokiaľ odvolací súd predchádzajúci rozsudok súdu prvého stupňa zrušil uznesením zo dňa 13.09.2011, č.k. 24Co/393/2010-74 stalo sa tak z dôvodu akceptovania návrhu žalobcu na vykonanie dôkazov na preukázanie svojich tvrdení, pričom odvolací súd poukázal aj na možnosť uzavretia prípadnej zmluvy iného charakteru (inej nepomenovanej zmluvy), ktorú zákon nevylučuje a z ktorej by mohla vzísť povinnosť žalovanej na plnenie v zmysle žalobného návrhu. Aj pri takejto úvahe však dôkazné bremeno spočívalo na žalobcovi.

S poukazom na vyššie uvedené v danom prípade dôkazná povinnosť preukázať, že žalovaná je povinná žalobcovi zaplatiť žalovanú sumu bola na žalobcovi.

Súd prvého stupňa túto svoju povinnosť splnil, dokazovanie podľa návrhu účastníkov doplnil výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje.

Pokiaľ žalobca namietal časť priznanej náhrady trov konania, ide o úkon právnej služby advokáta zo dňa 18.01.2012, ktorým advokát navrhol vykonať ďalší dôkaz a to aj s poukazom na formuláciu zápisnice z pojednávania zo dňa 18.01.2012. Súd prvého stupňa za tento úkon priznal advokátovi odmenu vo výške 55,60 Eur + režijný paušál vo výške 7,63 Eur (vo výške polovice základnej sadzby tarifnej odmeny podľa ustanovenia § 13a ods. 2, 5 vyhlášky č. 655/2004). Aj podľa názoru odvolacieho súdu patrí advokátovi odmena vo výške 1/2-ice základnej sadzby, ale podobne ako v prípade upravenom podľa § 14 ods. 2 písm. c) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. platnej v čase urobenia úkonu .

Vzhľadom na uvedenú argumentáciu, pokiaľ súd prvého stupňa žalobu žalobcu opätovne v celom rozsahu zamietol, rozhodol vecne správne, a preto odvolací súd v súlade s ustanovením § 219 ods. 1 O.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, vrátane rovnako vecne správneho závislého výroku o náhrade trov konania, potvrdil.

V odvolacom konaní plne úspešnej žalovanej vzniklo podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov konania voči v odvolaní neúspešnému žalobcovi. Trovy konania v odvolacom konaní predstavujú odmenu za 1 úkon, t.j. vyjadrenie k odvolaniu vo výške 111,20 Eur + režijný paušál 8,39 Eur + 20% DPH 23,92 Eur, t.j. spolu 143,51 Eur, ktorú sumu je žalobca povinný zaplatiť k rukám advokáta žalovanej do 3 dní (§ 149 ods. 1 a § 160 ods. 1 O.s.p.).

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.